

PROPRIETAR—DIRECTOR

Dr. AUGUSTIN POPA

Redacția și administrația
BLAJ, JUD. TÂRNAVA MICĂ

INSERATE:

Un șir garmond: 6 Lei. La
publicării repetate după
invoială

Unitatea

REDACTOR

Prof. DUMITRU NEDA

Foaie înscrisă în Registrul de
publicații al Trib. Târnava-Mică
sub Nr. 2—1938.

ABONAMENTUL

Pe un an . . . 200 Lei
Pe 6 luni . . . 100 Lei
Pentru străinătate 400 Lei

Foaie bisericească — Apare în fiecare Sâmbătă

Anglia și Vaticanul

(+). Vineri, în 13 Ian. c., Sf. Părinte a primit în audiență pe premierul englez Neville Chamberlain și pe Lordul Halifax, ministrul Externelor Mării Britanii. Duși la Roma să dezbata, cu cărmuitorii politici ai Italiei, probleme comune celor două mari puteri, reprezentanții lui Albion și-au ținut de datorință să aducă omagiile lor și a țării lor Capului creștinismului integral din Cetatea Vaticanului. Gestul acesta de înaltă semnificație morală, mai ales în vremuri turburi ca acelea prin care trece acum lumea, a impresionat mult și a dat loc la nenumărate comentarii în presa mondială, creștină și necreștină.

Momentul, într-adevăr, a fost mare, în toată puterea cuvântului. Stăteau, doar, la vorbă urmăriți cu atenție deosebită pe întreaga întinderea pământului, trimișii unuia dintre cele mai puternice împărății ce a văzut soarele și Suveranul celei mai pure și mai înalte spiritualități ce cunoaște istoria. Și fiecare din cele trei personalități preeminente ce s'au întâlnit în acea memorabilă zi de Vineri, avea în sine însăși ceva impunător. Chamberlain era bărbatul de stat care, a un moment dat, cu jertfirea de necrezut a unor ambiții socotite imposibil de plecat în fața rațiunii reci, a scăpat omenirea de un măcel fără seamăn. Lordul Halifax, fost vicerege al Indiilor și suflet al așezământului de stat Foreign Office, mai aducea cu sine și expresia dorinței de împăcare religioasă completă și definitivă între anglicanism și catolicism, dânsul fiind fiul aceluși Lord Halifax, care avusese partea leului în vestitele conversații dela Malines, cu card. Mercier, în vederea unirii Bisericilor, și fiind și dânsul aderentul sincer al aceluiaș fel de a vedea acea problemă. Iar despre Pius XI știe lumea întreagă că e un neobosit apostol al păcii între neamuri și al împăcării între Biserici. De când a apărut în „Loggia di S. Pietro” și până azi, ideea cea mai dragă i-a fost aceea „Pax Christi in regno Christi” pe care și-a ales-o ca deviză și în sensul căreia a scris și a vorbit și pentru înfăptuirea căreia a slujit și s'a rugat mereu.

Întâlnirea aceasta, vreau-nu vreau dușmanii papalității, aruncă și ea nouă lumină asupra Sf. Scaun și destăinuie, totodată, și anumite dedesubturi de altă natură decât strict bisericească. Ziarul „Le Petit Parisien” scrie, din acest prilej, între altele: „Vizita dd. Chamberlain și Halifax la Vatican prezintă o foarte mare importanță, pentru următoarele motive: 1. Există conflict între fascismii italieni și catolici. 2. Lordul Halifax este fiul ilustrului om de stat britanic care a voit fuzionarea Bisericii engleze cu Biserica catolică. 3. Papa reprezintă, pentru toate popoarele civilizate, și în special pentru toate marile democrații anglo-saxone, adevăratul apărător al libertății și demnității omenești, contra tiraniilor”.

Așa gazeta parisiacă necatolică despre Papa-și ce cap neîntunecat de patimă nu-i va da drept?

Stat creștin

Reflexiuni în legătură cu noile directive ale vieții noastre politice

A apărut și regulamentul legii prin care s'a înființat „Frontul Renașterii Naționale”. Între lămuririle și precizările ce se dau în el textului legii, este în deosebi una care trebuie pusă în lumină la acest loc de frunte. Ni-se spune, anume, că scopul acțiunii acestui organ politic este, între altele, și „crearea unei vieți spirituale prin dezvoltarea credinței creștine”.

Și mai limpede a fixat acest adevăr d. ministru Armand Călinescu, în discursul prin care a lămurit, la radio, în seara zilei de 11 Ianuarie c., rostul și spiritul numitei organizații. Între cele trei principii fundamentale care formează ideologia și călăuzesc acțiunea întregii mișcări, d-sa a accentuat mai ales orientarea lui categoric creștină... Alături de ideea națională, respectul și ocrotirea familiei, „F. R. N.” — a spus d. ministru Călinescu — se reazimă pe credința creștină. Fiind în deosebi o mișcare spirituală, el înțelege să dea vieții un sens și o valoare morală. Sentimentele religioase, prețuirea virtuților sunt elementele prin cari trebuie să se formeze mentalitatea cetățeanului de mâine”.

Dat fiind că „F. R. N.” este creat prin lege ca organizație unică și exclusivă, este evident că directivele acestea se confundă cu însăși voința conducătoare a țării. Stăm, așadar, în fața unei afirmări oficiale a Statului, care urmărește o hotărâtă încreștinare integrală, nu numai a vieții particulare ci și a celei publice.

Trebuie salutată cu bucurie această deschisă mărturisire de credință. Ea vine din străfundurile conștiinței neamului și corespunde unui imperativ categoric al însuși instinctului său de conservare și progres.

Viața pământului este strâns legată de cer. Stelele veșniciei trebuie să călăuzească pașii vremelnice, dacă vrea să rămână în cadrele ordinii universale, dela care nu se poate abate decât spre a sa pieire. Nu numai viața singuraticului, ci și cea a colectivității umane organizate în stat trebuie să se desfășoare în armonie cu liniile de zidire a ființei, care și-au găsit supremă și divină formulare în morala creștină.

Mai mult decât ori care alt neam de sub soare, noi Românii trebuie să înțelegem și să urmăm această rânduială a firii. Fiindcă noi nu ne-am convertit la creștinism, nici ca sîratici, nici ca popor. Ne-am născut creștini. Am progresat în elementele credinței în aceeași măsură în care am dat și formă tot mai limpede ființei noastre etnice.

Era deci necesar și firesc ca un popor creștin dela zămislirea sa, să fie organizat în conformitate cu idealul de viață creștin. Să

albă țară creștină. — Nu a fost însă așa. În zodia eretică a liberalismului fără frâu și fără Dumnezeu, așezările vieții noastre publice au căpătat rând pe rând înfățișare și duh păgân. Poporul a rămas credincios lui Dumnezeu, țara însă și-a potrivit fața după tiparele Mamonei. Acest paradox tragic este, în ultima analiză, rădăcina adâncă a sbuciumului și a neliniștii, a sfâșierilor și a dibuelilor nervoase prin care am trecut.

Ele vor înceta fără îndoielă atunci când se va fi restabilit armonia dintre țară și Dumnezeu, dintre poporul credincios și dintre organizația oficială a vieții publice. Atunci, când poporul românesc cel creștin în toată ființa sa, va avea o țară creștină în toată structura și în toate încheeturile sale!

De sigur, problema nu e ușoară. Împlinirea ei norocoasă cere timp, răbdare, stăruință necurmată. Fiindcă aproape tot ce avem trebuie refăcut. Trebuie revizuit întreg sistemul de legi care ne chivernisesc. Întreg aparatul de stat, clădit pe alte baze și în altă perspectivă. O nouă îndrumare a vieții culturale și spirituale; și o nouă rânduială în viața economică. Toate, în lumina nefalsificată a dreptății sociale și a rosturilor eterne pe care le are omul.

Toate acestea cer vreme și paclină. Și mai cer ceva: oament credincioși. Cât mai mulți și cât mai buni credincioși. În primul rând, la conducere. Și, în totalitatea etnică, cât mai mulți din pătura conducătoare, din elită, intelectuali. Ei trebuie să albă în primul rând spiritul pe care sunt chemați să-l însuflească întregului organism național. Azi și în viitor.

De aceea, între reformele care se cer, cea mai arzătoare și cea dintâi trebuie să fie tocmai aceasta: o nouă reglementare a educației și instrucției religioase, pe toată linia. În toate categoriile de școli. Situația de astăzi este în flagrantă contradicție cu directivele date noii organizații politice. Religia a ajuns nu numai cenușotcă în școală, ci a fost aproape isgonită din ea. Până și în școala primară, numărul orelor de religie a fost redusă la 1 pe săptămână! Adecă: 10 minute de clasă în școlile de stat, cu un învățător! Cu această metodă este cu neputință să creștem generațiile de credincioși de care țara are nevoie și să transformăm spiritul public în sensul anunțat de d. ministru de interne.

Al doilea pas, urgent și acesta: să se aducă în concordanță legile țării cu legiuirea bisericească, în punctele în care astăzi so contrazic. Ca de ex., în legiuirea privitoare la căsătorie. Cu regimul de astăzi este cu neputință să avem o familie creștină viguroasă și

ocrotită de stat. Iar fără familie creștină, nu vom avea țara creștină pe care o visăm și o dorim.

Cuvântul cumințeniei politice și al bunului simț. În 4 Ianuarie c., a fost citit, în congresul Statelor Unite dela Washington, *mesagiul d. Roosevelt*, actualul președinte al Americii de Nord. Într-o vreme de înfrigurări războinice, de materialism feroce și de violențe barbare, cade așa de bine vorba cumpănită, pacifică și adânc morală a unui bărbat de stat ca preș. Statelor-Unite. Printre altele, zice d. Roosevelt așa:

„... Un războiu ce amenința să arunce lumea în flăcări a fost încunjurat, dar s'a înverdat cu atât mai mult că pacea nu e asigurată. Jur-împrejurul nostru bătăuțele războaie ne declarate, militare și economice. Jur-împrejurul nostru cresc îngrămădirile de armamente ucigătoare, militare și economice. Jur-împrejurul nostru vedem amenințări de nouă agresiune, militară și economică. Furtună din afară amenință de dreptul trei instituții indispensabile americanilor, acum ca totdeauna. Cea dintâiu e religia, care e isvorul celorlalte două: democrația și buna credință internațională.

Religia, învățând omul cari sunt raporturile sale cu Dumnezeu, dă omului un sens al propriei sale demnități și îl învață să se respecte pe sine însuși respectându-și vecinii. *Democrația*, practica autogovernării, e un pact între oameni liberi de a respecta drepturile și libertatea semenilor lor. *Buna credință internațională*, surioara democrației, isvorăște din voința neamurilor civilizate de a respecta drepturile și libertatea altor neamuri. Într-o cultură modernă toate trei: religia, democrația și buna credință internațională, se întregesc imprumutat.

Unde a fost atacată libertatea religiei, atacul a pornit din isvoare dușmane democrației. Unde democrația a fost sfărâmată, acolo și spiritul adevăratei religii a dispărut. Și unde a dispărut religia și democrația, buna credință și rațiunea au cedat intereselor particulare și forței. O astfel de orânduală de stat care

asează pe planul ultim religia, democrația și buna credință între neamuri, nu se poate să corespundă idealurilor Principelui Păcii. Statele Unite resping o asemenea orânduală și rămân credincioase vechilor lor principii.

Acest cuvânt al d. Roosevelt a făcut impresie adâncă nu numai în America de Nord, ci pretutindenea unde oamenii mai înțeleg și mai respectă pacea și libertatea, fără de cari viața e chin și omar. (R. Negru).

Cât mai multă delicateță!

II.

Ștind lupta teribilă ce se angajează în jurul unei convertiri și greutatea de neînchipuit și tănuite pe cari cei mulți n'au de unde le ști, sunt gata a face și eu apel la toată catolicitatea noastră românească, asemenea D-nei Avramescu și să cer și eu un favor pentru frații mei din desbinare: mai multă râvnă și rugăciune, în primul loc, iar în al doilea loc: o tratare cât mai delicată și mai frățească, plină de dragoste sinceră și de compătimire. Cât mai multă delicateță în vorbe și în scris și cât mai mult cavalerism și răbdare! Iacob, întorcându-se din Mesopotamia în Canaan, o noapte întreagă s'a luptat cu Dumnezeu, ca și cum ar fi fost în puteri egale. Numai de către ziua s'a lăsat Iacob învins. Și, ce fericit era acest învins, pentru că pricepea că de cel tare și Adevărat, de însuși Dumnezeu era învins. Fericiti sunt toți cei ce se văd în sfârșit biruiți, aduși la tăcere și la ascultare, de o putere ce înțeleg că este venită dela Dumnezeu.

Dacă i-am învinge pe frații noștri disidenți prin orice altă putere omenească, chemese ea știință, iscusință, diplomatie, tactică, sau altfel; ei nu vor mai fi fericiti c'au fost învinși. Cu atât mai puțin când am încerca să i învingem prin răfuell, oricât de frățești ar fi ele, altfel. Dar ei așteaptă o singură putere prin care se vor lăsa cu siguranță biruiți: nobleța dublată de cavalerism, îndelungă răbdare și dragoste sinceră. Contra acestei puteri nici

insuși Dumnezeu nu poate rezista, ci îi cedează și El însuși cum a cedat în fața întrepunerii lui Moisi cel blând.

Când avem de a face cu un pacient, trebuie să-i iertăm unele eșiri, unele enervări și chiar unele molestări. De câteori doctorii din prin spitale nu au parte de astfel de „cadouri” dar nu le țin în seamă, continuă cu îngrijiri mai departe cu toată dragostea, căci știu că, în însănătoșarea deplină, însuși pacientul va veni cu capul plecat să-le mulțumească și să-i strângă mâna cu recunoștință. — Darul și fericirea de a fi catolic, e cu mult mai mare decât orice ofensă ne-ar veni din partea vreunui desbinat. Nu trebuie s'o luăm în seamă și mai ales în tragic. Cei fericiti nu se întristează cu una cu două de mici neajunsuri.

Și odată întorși cu toată dragostea spre frații noștri din desbinare, să redublăm și eforturile apostolatului nostru pașnic, îndemnăm cu vreme și fără de vreme, cum zice apostolul la reîntregirea credinței și a Bisericii, sfârșit de cel străini și îngâmfați de altădată. Să luțăm deocamdată, în special, cu rugăciunea. Nu se poate să nu fim auziți de Dumnezeu. Și cu fapta să manifestăm cu toată inima dragostea sinceră față de ei.

Suntem, slavă Domnului, aproape 2 milioane de români catolici, în mijlocul a 14 milioane de desuniți. Proporția ar fi de 1:7. E bine: „Nu te teme turmă mică”, căci „puțin aluat mare cantitate de făină poate dospa”. Mulțumită Bunului Dumnezeu, aluatul acesta este deja bine așezat în mijlocul neamului nostru românesc și deacum nimeni nu-l va putea distruge, sau scoate afară. El trebuie dospescă toată această pâine binecuvântată de Pronia Cerească. Și dacă noi suntem aceluiași aluat și ne putem da seama de acțiunea noastră, apoi noi trebuie să acționăm. Inșă ca aluatul, nu în răceală, ci în atmosferă caldă și prielnică. Să terminăm odată cu dospirea fiindcă mai avem îndată după aceea și a opere mari de făcut sub Cerul lui Dumnezeu. Dacă fiecare român unit și-ar lua asupra îndatorirea sacră, să se roage și să jertfească

□ □ Foia „Unirii” □ □

Poezia betleemică

— Material de modifcat oricând —

de pr. Vasile Lupu

An de an ne pregătim cu sânguință excepțională, de sărbătorirea nașterii lui Isus Hristos. Tabloul viu al peșterii din Betleem se profilează și'n vremurile noastre, ca un răsărit de soare după o noapte întunecoasă, înmănușind toate neamurile pământului în acelaș prinos de laude, mulțumite și recunoștințe, în fața Noului Născut, coborât din luminozitatea cerului, în brațele celei mai curate făpturi dintre fiilii oamenilor: Fecioara Maria.

Cu toatecă au trecut două mii de ani dela momentul acela unic, și cu toată ofensiva diabolică a dușmanilor Lui, de-a șterge din inimă și suflete orice urmă și dram de lumină din strălucirea Betleemului, săgețile și frământările sateliților luciferici s'au frânt și se vor frânge mereu neputincioase. Că'ntr'un suflet ori altul, ori chiar la părți a unor popoare, această lumină se va eclipsa, se poate. Betleemul însă, cu poezia și divinitatea lui, va stăruia mereu, devenind tot mai actual și mai luminos.

Da; căci în el se desfășoară taina intrupării Omului-Dumnezeu, venit să restabilească în mijlocul nostru ordinea vieții harice în locul sbuciumului interior de patimi și năzuinți oarbe; bucuria transfigurată a inimii copleșite de iu-

birea lui Dumnezeu, în locul falselor iubiri profane și efemere, otrăvitoare de vieți și suflete; și'n sfârșit, iubirea reciprocă între fiilii oamenilor, ca fiilii ai aceluiaș Părinte ceresc, singura lege fundamentală, sub zodia căreia se poate încheia între toate neamurile pământului, pacea aducătoare de liniște și progres, în toate ramurile preocupărilor oneste ale spiritului omenesc. Dată fiind bogăția tainică de lumină și daruri speciale, ce se revarsă mereu, ca un fluviu mistic, peste toți aceia cari stăruie în sfântă contemplație la peștera Betleemului, cred că nici odată nu vom putea epuiza și sonda, până'n cele mai tainice ascunzături ale acestui mister, care e începutul și primul inel, din lanțul de evenimente, a răs-cumpărării noastre.

Cu ocazia nașterii Domnului se scrie și se stăruie mult asupra acestui mister. Vedem însă, că puțini sunt aceia cari se apropie de taina Betleemului cu suflete curate, ca astfel să împărtășească apoi și altora păgini curate, din rodurile cerești culese de ei. Chiar unele din marile cotidiane cari formează aluatul sufletelesc pentru mare parte din populația țării, își permit de-a publica, lângă pastoralele sfinte ale Preasfinșilor arhieriei, reclame nudistice ori suspecte.

Adevărații iubitori și măiestrii cari înțeleg și pătrund rosturile acestei taine, sunt sufletele curate și sfinții Domnului. Ei sunt albinele harnice, cari zboară cu sete spre taina poeziei Betleemului. În sufletele lor s'au țesut și au vibrat acele imnuri de înălțimi îngerești, cari

s'au revărsat în scrierile și predicile lor, ca mană cerească, menită de-a nutri, cu savoare ei, mii de suflete însetate după darurile luminile Betleemului.

De aceea nu vom găsi nimic mai potrivit spre întărirea noastră sufletească, decât a cutempla pe rând, o icoană ori alta, din scrierile și sentimentele prilejite de acest mister. (În cei patru evangheliști, cel care vorbește multe în legătură cu nașterea lui Isus, este Luca).

Betleemul, locul sfânt și minunat unde e dată nașterea Mântuitorului, e un oraș a David; tradus în românește înseamnă: „Căpâni” din cauza fecundității terenului măd din jur. David, fiind acesta locul nașterii și locul unde Samuil l-a pus de împărat pe Israil, a ridicat aici un turn, cunoscut de narațiunile următoare sub numele de Biratha. Căzut în ruine, după emigrarea evreilor, a turn servea de adăpost turmelor ce trăiau belșug, pe câmpiile din jur. Deci aci, la ruinele acestui turn, în peștera Adolam, a David ca și copil tânăr își conducea turme la adăpost, se născu Isus Hristos, în anul 5 dela facerea lumii. Așa că, pe drept cuvânt, Hristos s'a născut pe moșia strămoșilor după trup. Dela această dată, peștera a devenit centru de atracție și adorație a lumii întregi.

Primii creștini au ridicat pe locul peșterii o casă de închinare. Împăratul Adrian a strus-o, punând în locu-i statuia lui Adolam. Împărăteasa Elena a fost aceea, care pe primădată ridică o biserică măreață ce-

pentru 7 suflete desbinate, actul acesta mare l-am apropiat mult de zilele noastre și atunci am putea închide ochii liniștiți, fiind convingși că urmașii noștri din generația viitoare vor putea trăi în pace și perfectă frățietate. Voia, lui Dumnezeu este ca noi, elementul pregătit să-L ajutăm în această operă. Să-L ajutăm chiar cu riscurile cele mai mari. Să aducem jertfe și sacrificii, în vederea acestei fapte mari, dar să încunjurăm jignirile... Eforturi noi și curate, eforturi sincere, gândindu-ne că nu păgân și nici iudei voim să convertim, ci chiar pe cel mai dragi frați ai noștri, pe *Românii neuniți* în urma unei desbinări păcătoase, făcută de streini.

Incepând cu anul acesta 1939, — în care se vor împlini 500 de ani dela unirea din Florența, la care a fost de față și Biserica românească subscriind pentru unire, — să ne încordăm puterile sufletești și cu mai multă râvnă să reîncepem opera sfântă a unirii pe o cale cât se poate mai blândă și mai prietenoasă și cu sufletul și mai infocat și mai pornit spre jertfe. Să începem marea ofensivă a rugăciunii; li să nu scoborâm mâinile noastre în jos, seara și dimineața, până nu vom simți în noi încreștarea plină de bucurie, că Bunul Dumnezeu ne-a auzit rugăciunea.

Inima lui Isus cea inflăcărată de dragoste. Ce arde pentru unirea și împăcarea noastră, în dragoste, ca într'un rug nemistuit, va fi mișcată într'o bună zi de statornicia noastră, și ne va răspunde: „O Popor plin de iubire, mare este credința ta; fie ție precum voești! Amin!

Arhim. Teodosie Bonteanu

Cotidian catolic? Iată o idee pe care o ating în treacăt doi confrăți distinși! După câtăva încercări și experiențe, credem că se pot desprinde oarecari învățături pentru toți. Și aș dori să le prezint:

Precum nu e „salt în natură”, așa nu se pot face brusc anumite evoluții spirituale. Înainte de a avea cotidianul (și se știe că am avut două: „Unirea” în 1918 și 1919, apoi „Albina” dela București), trebuie să avem *hebdomadatul* bogat,

interesant, frumos ilustrat, atractiv. Când acest *hebdomadatul* va fi cerut — cerut efectiv cu abonamente, nu cu note și articole de ziar — mai adeseori, el poate să apară de trei, pe urmă chiar de șase ori pe săptămână, adică în toate zilele de lucru. Dar am făcut măcar număratoarea exactă a abonațiilor noștri catolici la alte cotidiane românești?

Iată câteva probleme prealabile cotidianului! (ig.)

Vestirea Cuvântului

Trăim momente grele. În ziua de azi, când Satana pare a-și fi mobilizat toate puterile oculte împotriva Bisericii lui Hristos, când congresul mondial al ateistilor ținut în toamna trecută la Moscova s'a fixat asupra unui nou program de muncă pe un period de 5 ani hotărând ca, mijlocul principal ce-l vor folosi în lupta împotriva lui Dumnezeu să fie cuvântul, vorba spusă cu graiul viu, Biserica lui Hristos încă nu poate sta nepăsătoare.

Cuvântul e o forță și ca atare e folosit de toată lumea; de buni și răi în acțiuni de orice natură, religioase, sociale, culturale ori politice. El poate aprinde focuri uriașe și poate scula vifore mari, dar tot el poate potoli o lume întreagă de inimi inviforate îndrumându-le spre aobia normală. Cuvântul viu este ment, vestirea Evangheliei, să aducă mântuire și pace sufletelor.

Vestitorii acestui cuvânt sunt slujitorii altarelor. Ei trebuie să fie graiul de pară care scutură din somn și aprinde, mistuie și arde, luminează și clădește, înalță și unește sufletele cu Domnul lumii întregi. Dar oare cum se vestește și la noi acest cuvânt viu? — Și peste tot vestește-se regulat?

Iată o întrebare la care e bine să ne oprim și asupra căreia ar trebui să stăruie mai mult și Prea Vn. Superioritate.

Da! Pentru că la noi sunt și azi amvoane mute, de pe cari nu se predică de loc, ori foarte rar și și atunci slab. Și dacă în multe

părți au prins și prind sectele; dacă desfrâul și alte păcate se lătesc grozav; dacă ici-colo bisericile în Dumineci și serbători sunt goale, e pentru aceea că acolo nu se vestește cuvântul dumnezeesc.

Sf. Pavel în Ep. către Romani (X. 17) zice: „Credința este prin auz, iară auzul prin cuvântul lui Dumnezeu”. Cuvântul aceluiaș apostol: „Vai, mie de nu voi vesti...” trebuie să ne sune pururea în urechi, dar azi mai mult ca ori când altă dată.

Astăzi însă nu mai putem lua cazania în mână s'o citim poporului, nici cutare carte de predici scrisă acum 50—60 ani, căci s'a schimbat lumea și s'a schimbat și modul de gândire al oamenilor. Astăzi așteaptă lumea să audă și în biserici alte predici, spuse în spiritul evoluat al lumii. Și după ce adevărul și morala Evangheliei sunt veșnice, trebuie să fie și veșnic vii, și nu vor putea fi vii dacă nu vor vorbi fiecărui veac prin graiul lui.

Celce a izbutit să vorbească omului modern mai bine și mai convingător ca ori cine altul este oratorul de renume mondial, fostul prof. universitar, azi arhieru, *Dr. Tugomir Toth*, care prin ciclul său de predici ținute cu o rară măiestrie a stors nu numai admirația zecilor de mii de ascultători, ci a întors și multe suflete la Dumnezeu.

Acest bogat izvor de sfinte învățături, pe care-l poate folosi preoțimea cu mare succes la toate ocaziile, a fost pus și la îndemâna noastră prin hărnicia distinsului nostru protopop *Emil Tatar* din Dicioșanmărtin care, prin traducerea operelor: „Cred într'unul Dumnezeu”, „Zecce Porunci” (în două volume), „Cred în viața veșnică” și „Predici pentru tinerimea adultă” premiată acum din partea AGRU-lui, a realizat un folos nespus pentru biserica noastră.

Predici convingătoare cu argumente potrivite pentru lumea necredincioasă și indiferentă de azi, produc o adevărată revoluție în sufletul ascultătorilor, determinându-i la o nouă și creștinească viață.

Păcat de o sută de ori păcat, că nu sunt

ca timpul, s'a tot mărit. În jurul ei s'a ridicat o mănăstire, actualmente în mâinile franciscanilor. Biserica așa cum este astăzi, se poate număra printre cele mai vechi și mai impozante monumente creștine. Înăuntrul ei se află mai multe altare, fiecare din ele, proprietatea și locul de rugăciune pentru unele, ori altele, dintre cultele creștine.

În fruntea bisericii se află altarul magilor, așezat exact deasupra peșterii în care s'a născut Isus Hristos. La baza altarului, se află o stea de marmoră, care după mărturisirile tradiției, străjuește tocmai în locul unde s'a arătat și oprit steaua magilor. Dedesuptul acestei stele, se află peștera, cu locul nașterii Pruncului Sfânt.

Astăzi peștera e îmbrăcată de jur împrejur în marmoră. Și cum lumina dinafară nu pătrunde înăuntru, 32 lămpi luminează zi și noapte interiorul ei. Locul unde s'a născut Isus este situat în partea dinspre răsărit a peșterii. O tablă de marmoră așezată în acest loc, formează altarul nașterii. Tot aci, se mai află o tablă tot din marmoră, cu inscripția: „Hic de virgine Maria Christus natus est”. Trei candelae de aur pălpaie mereu, deasupra locului sfânt al nașterii. La câțiva pași, înspre miazăzi, se află locul iesirii, indicat printr'un leagăn de marmoră. Pe pereții din jur, se mai află o mulțime de tablouri, executate de cei mai celebri pictori italieni și spanioli, prezentând diferite momente din evanghelia nașterii. Din peșteră se poate trece în capela copiilor nevinovați, uciși de Irod și unde, după mărturi-

sirile tradiției, s'a afla mormintele lor. Ceva mai la o parte, se află casa unde sf. Ieronim a trăit comentând și studiind sf. Scriptură. Tot în apropiere se află și mormintele sf. Paula și sf. Eustochium, rupte din babilonia Romei de sf. Ieronim pentru că să-și petreacă viața în aspră pocăință și contemplație, la Betleem.

Cam la un sfert de oră de Betleem, se situează valea păstorilor, locul unde au apărut ingerii păstorilor, vestindu-le nașterea Mântuitorului. — Tot sf. Elena a ridicat și acolo o biserică, cu hramul: „Maria Mama Ingerilor”.

(Va urma)

Crainicii Adevărului

— după Leon Gautier —

Intr'o comună catolică se pripășesc trei străini: un protestant, un deist și un ateu.

Fiecare tăgăduiește câte un adevăr de credință.

— Nu e Biserică! zice cel dintâi.

— Nu e Hristos! pretinde al doilea.

— Nu este Dumnezeu! se încumetă al treilea.

Și totuși comuna rămâne întreagă, nu se clatină, cu toate tăgăduirile lor înverșunate.

Când unii prieteni și vecini caută să-i dozească, ei tipă tot mai asurzitor:

— Nu e Biserică!

— Nu e Hristos!

— Nu e Dumnezeu!

„Dar boala și moartea nu cruță pe nimeni.

Ele vin și la cei trei mosafiri. Ei le primesc scrâșnind din dinți.

Biserica nu-și uită nici de acești fii rătăciți ai ei. Protestantului îi trimite o călugăriță-soră de caritate, deistului un călugăr, iar ateului un copilăș.

Biserica își alege bine crainicii. Ei sunt bine primiți și fac treabă.

După vegheri neîntrerupte timp de 30 de nopți, protestantul ascută cu plăcere rugăciunile călugăriței către Maica Domnului.

Călugărul, ca să-și mângâie și întărească prietenul, îi citește viețile sfinților.

Copilășul repetă, naiv și nevinovat, răspunsurile catehismului în fața ateului.

Încetul pe încetul, mințile lor se luminează, inimile lor se moaie, harul lui Dumnezeu biruește.

— Biserica e așezământ dumnezeesc! zice acum protestantul de altădată.

— Isus Hristos e Dumnezeu adevărat! mărturisește fostul deist, acum terțiar franciscan.

— Este un Dumnezeu! recunoaște adânc mișcat ateul.

Și când, nu peste mult, și ei trebuie să-și dea obștescul sfârșit, cel dintâi moare suspinând: „Sfântă Biserică! Al doilea: „Dulce Isuse! Al treilea: „Dumnezeul meu! Dumnezeu!

Întâmplarea dovedește, odată mai mult, că dragostea și nevinovăția sunt cei mai buni crainici ai adevărului. Lor nu li-se poate împotrivi nimeni.

Pr. I. Georgescu

apreciate cum ar trebui din partea celor chemați, în special din partea preoțimei din cura animarum, mulți necunoscându-le de loc, iar alții ținându-le în sertare. (Liviu Costea)

Știri mărunte

Deprinderi sufletești pentru întemnițați. De așa ceva n'am prea auzit pe la noi. Acum însă faptul s'a petrecut la noi, în Ardeal, și anume la penitenciarul din *Tg. Mureș*, unde pâr. *Iosif Pop*, protopop, a ținut, în zilele de 21—23 Decembrie, deprinderi sufletești cu deținuții, în care răstimp li-s'a slujit și Paraclisul, Sf. liturghie, Binecuvântarea apei, cântând la sfintele servicii și deținuții Români, cari s'au spovedit și cuminecat cu toții (48). Grație stăruințelor Reuniunii „Sf. Maria” din loc și daniilor marimonioase a mai multor Doamne și a pâr. ortodox Runcanu, în zilele exercițiilor spirituale, s'a dat întemnițaților mâncare bună, vin și țigări. Doamna Ileana Crețu, prez. Reun. Mariane, a supravegheat personal, toată vremea, pregătirea bucatelor.

Încă o facultate catolică de teologie. Actualul regim politic al *Letoniei* s'a arătat foarte înțelegător cu catolicii. Vaticanul a și intrat în tratative cu el și, între altele, s'a convenit să se înființeze la *Riga* o facultate de teologie catolică în cadrele universității de stat de acolo. Ceeace s'a și făcut la începutul lui Decembrie trecut. Deschiderea cursurilor primului an de studii a avut loc de curând, foarte sărbătorește. În cuvântul ocazional episcopul titular de *Riga* a ținut să accentueze că acea facultate teologică a luat ființă mulțumită grijei părințești ce o poartă Sf. Părinte poporului leton și înțelegerii superioare a bărbatului de stat care-i d. *Karlis Ulmanis*, președintele *Letoniei*.

Locale. *Dumineca viitoare*, a *Vameșului* și *Fariseului*, va predica în catedrală pâr. *Dr. Augustin Ciunganu*, prof. de religie.

— *Dumineca trecută*, după amiază, d. *Onisifor Ghibu*, prof. univ. în *Cluj*, a conferențiat în sala de gimnastică a Liceului de băieți, în fața unui public ales, despre „Un vechiu focar de cultură națională”, care-i „*Astra*”. — După conferință s'a ținut, tot acolo, o *ședință publică*, desbătându-se mai multe probleme ce privesc „*Astra*” și potențarea activității ei viitoare.

Progresele unirii printre iacobiti. Rătăciria monofisită, legată în măsură precumpănitoare de numele lui *Iacob* (de aceea: iacobiti) *Baradai*, (veac VI) se menține până azi, mai ales pe coastele malabarice. Cu trecerea la unire (în 1930) a vlădicilor *Mar Ivanios* și *Mar Theophilos* s'a pornit însă o mișcare vie de revenire la crezul roman, pe lângă păstrarea formelor rituale proprii. Eparhia de *Trivandrum* a *I. Preasf. Mar Ivanios* număra în 1935 nu mai puțin de 22.914 suflete, ca în 1938 să se ridice la 36.030 uniți, cu 50 preoți și 48 cateheți mireni. Cele 34 de școli ale lor sunt cercetate de 3352 băieți și 2270 copile, instruiți de 132 învățători. Afară de aceea, după cum e informat *Osservatore Romano* (16. 12. 38), mai au patru școli medii, două școli superioare și un seminar cu 31 studenți.

Cursuri pentru săteni la Crăciunul de jos. Despărțământul „*Astrei*” și Camera de agricultură din *Blaj*, în continuarea programului de ridicare a satelor prin organizare de cursuri serale, timp de o săptămână au poposit în frunțașă comună *Crăciunelul de jos*. *Duminecă*, în fața unei numeroase asistențe, a avut loc încheierea cursurilor, deplasându-se dela *Blaj*, dnii: *Prefect Traian Migia*, *Insp. gen. agricol Emil Negru*, *Consilier agr.*

Traian Boeriu, *Ing. agr. Victor Rusu* ca dna și *Prof. Virgil Stoica*. Din partea localnicilor a răspuns *Inv.-dir. I. Mureșanu*, asigurând pe conferențiar de întregul devotament al țăranilor pentru înfăptuirea programului de muncă trasat. S'au deplasat la *Crăciunel* în timpul săptă mâinii: pâr. *prof. D. Neda* (în calitate de conferențiar religios), apoi *Insp. școlar Șt. Manciuca*, *Prof. Gh. I. Biriș*, *Med. vet. Deniflée*, domnii *Traian Boeriu* și *Victor Rusu*, au mers zilnic, dând sfaturi și îndrumări cu caracter agricol. Munca aceasta a celor două instituții de promovare a culturii sătești, merită să fie subliniată și mai ales, imitată, în cât mai multe părți.

Misiuni populare. În arhiepiscopie pâr. *Iosif Pop*, protopop. în *Tg. Mureș*, a ținut sfinte misiuni populare în postul *Crăciunului* la *Urgheni*, unde s'au înregistrat peste 800 spovedanii, și la *Crăciunești* unde dintre 280 credincioși jumătate sunt Romi, pentru cari s'au ținut predici separat. (Toți sunt concubinari, dar au făgăduit că se vor legiu). Românii s'au apropiat de SS. Taine în număr frumos. — Tot în postul *Crăciunului* s'a făcut apostolie misionară în eparhia *Lugojului* în parohiile: *Bucova*, *Nevrincea*, *Galați*, *Câmpulvineag*, *Secășeni* și *Giulița*. Preoți misionari au fost: *Dr. Nic. Brinzeu*, prepozit; *I. Ienea*, canonic; *Iustin Bora*, protopop; *Dr. Iuliu Rațiu*, protopop; *Iosif Vezoc*, preotul *Ramnei* și *Dr. Petru Suci*, preotul *Crisciorului*.

Replică creștină. E știut că boala rasistă i-a molipsit și pe fasciști. Și se mai știe că Biserica și-a spus și ea cuvântul în cauză. Măi mult: Biserica Romei înțelege să treacă și la fapte de pozitivă lămurire a masselor. Așa, în toate parohiile din *Cetatea Veșnică* s'a împărțit de curând un buletin tratând scurt și categoric problema rasei în legătură cu recentele „documente” publicate de presa fascistă. „Biserica dorește — declară buletinul — să fie informați credincioșii despre noua formă de idolatrie care amenință să ducă Europa creștină până la limita extremă a apostaziei și barbariei. Pentru creștini, omul are valoare, nu fiindcă este înalt, frumos, puternic și blond, ci pentru frumusețea sufletului său. Noua religie a sângelui nu poate semăna decât ură, războiu și persecuție”.

Act de mulțumită

Văduva de preot, dna *Lucreția Peculea* născută *Mihălțeanu*, mulțumește pe această cale tuturor rudelor, prietenilor, cunoscuților și credincioșilor ambelor biserici din *Slimnic*, cari prin cununii, flori, participare și condolențe au încercat s'o mângăie și îmbărbăteze, cu ocazia trecerii la cele eterne a aceluia care a fost *Ariton Peculea*, bun și neuitat soț, fost preot în comuna *Slimnic*, jud. *Sibiu*.

Telefonul „Unirii”

Chităm primirea abonamentului pe 1935: *T. Șerel* 100 lei.

Confirmăm primirea abonamentului pentru anul 1938: *Of. parohial Ghiold* 200 lei, *Of. parohial Cucu* 200 lei, *S. Căinești* 200 lei, *T. Mediașul aurit* 200 lei, *L. Mureșeni Bărgăului* 200 lei, *Of. parohial Seini* 200 lei, *Of. parohial Zorlentul Mare* 200 lei, *Borda*, *Reșița* 200 lei, *S. Remetia Mare* 200 lei.

Am primit pe 1939: *V. Aiud* 100 lei, *V. Târgu-Mureș* 200 lei, *Dr. D. Mochu* 200 lei, *M. Parța* 200 lei, *Dr. D. Satu-Mare* 200 lei, *H. Gădălini* 200 lei, *M. Beiuș* 200 lei, *C. Blaj* 200 lei, *Of. parohial Craiova* 200 lei, *R. Caransebeș* 200 lei, *P. Reghin* 200 lei, *H. Bistrița* 200 lei, *M. Timișoara* 200 lei, *L. Teiuș* 200 lei.

Tipografia Seminarului Teologic gr.-cat. *Blaj*

Am primit abonamente pe 1934: *Dr. S. Gh. gheni* 200 lei.

Pe 1935: *Dr. D. Dragomir* 200, *Dr. L. Grosi* 50, *Dr. S. Gheorgheni* lei 200, *Of. par. Șilindru* lei

Pe 1936: *M. Oradea* lei 200, *Of. par. Șilindru* 200, *Dr. Cluj* lei 200, *Of. par. Guingi* lei 200, *D. Grosi* lei 50.

Pe 1937: *V. Negrilești* lei 200, *Of. par. Guing* 200, *Dr. D. Cluj* lei 200, *Of. par. Baraolt* lei 200, *par. Șilindru* lei 200.

Pe 1938: *Of. par. Sărăud*, *Of. par. Șilindru*, *par. Salva*, *Of. par. Baia de Criș*, *Dr. G. Lugoj*, *Of. Băsești*, *P. Petrila*, *Of. par. Poiana Ilvei*, *Of. par. M. sasa*, *Of. par. Bistrița*, *Of. par. Bocșa Montană*, *Of. Strâmtură*, *Of. par. Vermeș*, *Dr. D. Cluj*, *D. Satșug*, *M. Arad*, *Of. par. Guingi*, *P. Petroșani* câte 200 lei, *de S. Galați* și *Asuagiul de jos* câte 100 lei, *Of. Ciufud* lei 50.

Pe 1939: *S. Răvășel*, *Of. par. Dumbravița*, *Of. Bucium*, *H. Satu-Mare*, *Dr. D. Cluj*, *Soc. I. Totești*, *par. Lechinta*, *Of. par. Baraolt*, *Dr. T. Timișoara*, *G. Lugoj*, *Of. par. Baia de Criș*, *Of. par. Homorod*, *Ploesti*, *P. Sebeș*, *Dr. N. Târgu-Mureș*, *Of. par. De* câte 200 lei, *Of. par. Ciugud* lei 150, *B. Solovăstru*, *d. S. Galați*, *H. Cluj* lei 100.

TURNATORIE DE CLOPOTE

FRITZ KAUNTZ

fost

SCHIEB & KAUNTZ

Sibiu — Str. Morilor 2

Livrează clopote de biserică pe garanție de ani îndelungați, turnate din material de prima calitate ca înainte de războiu, efectuate în mod artistic. Experiență îndelungată, de ani de zile, asigură o muncă ireproșabilă și un sunet armonios.

Cereți oferte speciale!

Pe scrisori rog a se indica adresa precisă

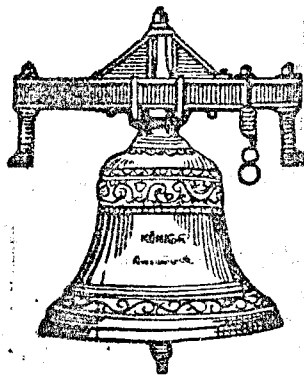
FRIDERIC HÖNIG

ARAD, STRADA BARIȚIU 10—21

Cea mai veche și mai mare turnatorie de clopote din România.

Fondată
la anul 1840

La comandă fabrică clopote de orice mărime, din cel mai curat bronz pentru clopote, pe lângă garanția mare și cu prefixarea precisă a tonurilor. Invenție proprie licenție.

Rechizite și scame de fer pentru clopote. Motoare electrice pentru clopotit. — Telefon 376

RECLAMA

este sufletul comerțului